

"מי מפחד מוירג'יניה וולף" (התיאטרון הקאמרי)

משחקם של הארבעה ללא דופי והקלאסיקה של אדוארד אלבי זוכה למקום של כבוד ברפרטואר של הקאמרי כהצגה הפותחת את שנת 2009.

ענת וקסמן וגיל פרנק בהצגה "מי מפחד מוירג'יניה וולף"

היו כאלה שכינו את מחזהו של **אדוארד אלבי** "יצירה פרוורטית" ו"מחזה מלוכלך", אך ככל שנקפו השנים התרככה הביקורת וכיום קוראים לה "קומדיה שחורה". יש גם המרחיקים לכת וטוענים שמדובר ביצירת מופת של אחד מגדולי המחזאים.

היצירה זכתה גם לעיבוד קולנועי שגרף שבחים רבים בכיכובם של ריצ'ארד ברטון ואליזבת טיילור. ייתכן שהדבר המשמעותי ביותר הוא שלמרות השנים הרבות שחלפו מאז נכתבה - לא נס ליחה. המחזה מזעזע ומטלטל, יצרי והרסני, חריף וגס אך מעל לכל - אמין ומרתק במידה כזאת שאנו נשאבים לתוכו ולא שואלים עצמנו כיצד הפכנו למציצנים לחייהם הבלתי נסבלים של זוג שאינו בוחל באמצעים "לחסל" זה את זה. **ענת וקסמן** מרשימה מתמיד במשחק חייתי מבריק ומהפנט המעניק נפח משמעותי לדמותה הבלתי מתפשרת של מרתה; ניגוד מוחלט לאופיו המאופק והמחושב לכאורה של **גיל פרנק** (ג'ורג' בעלה). התנהלותם המרחפת של **נטע גרטי** ו-**ירון ברובינסקי** כזוג צעיר שנישואיהם תלויים על בלימה, היא הזדמנות המנוצלת היטב ע"י מרתה וג'ורג' לשחיקתם עד דק, עוד טרם הצליחו לקלוט לאיזו תסבוכת נקלעו.

הדיאלוג הבוטא והאלים חושף את הסודות הקטנים ואת החולשות הגדולות, ומבעד לאדי האלכוהול מתבררת האמת המכאיבה והמטלטלת.

מיכה לבינסון מתעלה כאן לאחד השיאים בעבודתו כבמאי.

"המכוער" (תיאטרון חיפה)

צעיר משתכנע לעבור ניתוח פלסטי שיתרום לשיפור תדמיתו. המחזה גוזר על גיבוריו אפוק מעושה שאמור לגרום לצופים להזדעזע. יש בו אמירה בוטה על גורלו של אדם הנקלע למשבר בסביבתו הקרובה רק משום שלא העלה בדעתו כמה הוא נראה רע וכיצד האנשים הקרובים לו ביותר, שראו בכך מגרעת, בחרו להתעלם ממנה.

המחזאי הגרמני הצעיר **מריוס פון-מיינבורג** מכריח אותנו להתבונן במראה ולתהות כיצד הפכה תעשיית הניתוחים הפלסטיים פופולארית כל כך ומה זה עושה לנו. ובאמת: אם הבל היופי כרוך בייסורים, לא רק שתהליך זה חסר הצדקה. זו שטות גמורה וכל בר דעת יסלוד ממנו. ההצגה נסמכת לא מעט על האינטליגנציה של הצופה ועל יכולתו לעכל את האבסורד ולתרגמו למציאות המתסכלת של חיי היום-יום במקום העבודה או בתוך המשפחה.

נורמן עיסא ושרון אלכסנדר מיטיבים להדגיש את הגיחוך, כמתבקש, ויוצרים גרוטסקה יעילה ומשומנת. אבל הבעיה העיקרית של "המכוער" היא שאחרי שהבנו את הפרינציפ - המחזה מתחיל לקרטע: יש לו פוטנציאל לא רע והוא יוצר ציפיות גדולות, אך בהמשך מתחלפת הקלילות בסירבול, ומה שנראה מקורי ויפה - מאבד מחיוניותו, ובמקום לעורר הזדהות הוא יוצר לעיתים טשטוש ודחייה.

כחמישים שנים חלפו מאז זכה תיאטרון האבסורד לתהילה: יצירות כמו "הזמרת בעלת הקרחת" של יונסקו עוררו תקוות גדולות כשקהל הצופים הישראלי התחבר לפרשנות נועזת וצינית שלגלגה על האופי האנושי. תיאטרון חיפה מנסה להחיות את הז'אנר שאהבנו לזנוח בלדותנו כ-"הצגות לפסיכים".

"המכוער" הוא מחזה על חברה שאיבדה את פניה: גבר לא

צוות השחקנים מתוך "המכוער"